

at de forskjellige Linier, om hvilke der kunde blive Tale, blive nøiagtigt undersøgte; thi hvormeget man end har stræbt efter at komme til Kjendskab her i Landet om det, som han kalder „vort Lands Overflade“, saa ere vi dog ikke i Besiddelse af et saa fuldstændigt Materiale, at man blot med Kortet i Haanden strax kan afgjøre, hvor den fordeelagtigste Linie tilbyder sig. Jeg skulde derfor, idet jeg ikke tvivler om, at et Udvalg vil blive nedsat, meget anbefale, at idetmindste dette Hovedpunkt blev Gjenstand for en moden og nøiagtig Undersøgelse, og navnlig at gjøre det muligt for den Autoritet, der staaer over alle personlige, locale Interesser, nemlig Regjeringen, ved tilstrækkelig begrundede Forarbejder at lægge Planen til et Værk, som, naar det bliver udført, ogsaa maa være istand til at bringe den Nytte, som derved tilstgtes for den omhandlede Provinds, og gjennem den for hele Riget.

N. Sage: Hver Gang Spørgsmaal om Jernbaneanlæg i Sylland har været for her i Thinget, har det fundet den fortjenteste og fuldeste Opmærksomhed. Det er en Sag, om hvilken der ikke har været, saavidt mig bekjendt, synderlig afvigende Meninger, hverken her i Rigsdagen eller i Landet. Man har, siden denne Sag først begyndte i de jydde Stænder i Aaret 1846, bestandig betragtet det som en Velsærdsag, ikke alene for Sylland, men virkelig for hele Staten. Jeg kan derfor ikke andet end glæde mig over, at den ærede Forslagsstiller har bragt denne Sag frem i Form af et Lovforslag. Jeg er overbeviist om, efter de Vittringer, han brugte igaar, at han fortrinlig har havt til Hensigt at drive denne Sag frem, ikke saa meget for at faae sit Lovforslag uforandret sat igjennem, som for ved Hjælp af dette at bringe Sagen til den fornødne Klarhed. Det forekommer mig, at det kunde være ønskeligt, saavel for Thinget, som for Regjeringen, at vi kom til en klar Forstaaelse af, hvorledes denne Sag for Dieblikket stiller sig. Derom vil jeg nu yttre nogle Ord, efter først ganske kort at have gjort et Par Bemærkninger ved selve Lovforslaget, der indeholder ikke saa saa interessante Ting. Den ærede Forslagsstiller har saaledes

navnlig holdt for vore Dine en Bro over Lillebelt og en Tunnel under Størebelt. Den sidste har han troet, at man maaskee for Dieblikket vilde betragte som en Chimære; det er muligt, at man gjør det nu, og jeg er tilbøielig til at troe, at det under vor nærværende Tilstand vil være det; men, dersom vi skulde være saa heldige, her i Landet, at see en fornuftig Reform af vor hele Finantsbestyrelse, som var istand til at give os Kræfter, som jeg ikke tvivler paa, vi ved en saadan Reform ville kunne erhverve, saa betragter jeg det ikke som nogen Chimære; saa vil jeg tvertimod betragte det som et Foretagende, der er nødvendigt, naar hele Landet skal have den Forbindelse, som er saa ønskelig og næsten uundgaaelig nødvendig, for at det kan bestinde sig vel. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at vi allerede idag mindes om, hvor precarit vor Stillning er ligeoverfor de andre Landsdele, naar der er Jis i Vandet.

Den ærede Forslagsstiller har ikke villet yttre sig videre om Banens Retning; jeg skal ogsaa afholde mig derfra; det er et af disse store Stridsspørgsmaal, som ikke behøver at forhandles nu. — Med Hensyn til de Midler, han vil reise, nemlig ved Hjælp af en Indkomstskat, vil jeg gjerne tilstaae, at jeg deler den ærede Indenrigsministers Mening, at det maaskee ikke netop er den bedste Leilighed til at fremkomme med en saadan, hvor meget jeg end ellers er for den, det vil sige, naar den kan afløse andre Skatter, som ere skadelige for det Almene; men i ethvert Tilfælde troer jeg, at Midlerne ville kunne skaffes tilveie, især, naar vi afholde os fra at tænke paa at anlægge Banen for Statens Regning, det vil sige, at vi ikke tænke paa at bygge nogen Statsbane, saalænge det er muligt at faae en Bane anlagt af private Entreprenører med nogen Understøttelse fra Statens Side. Man vil erindre Alt, hvad der er foregaaet med Hensyn til de tidligere Tilbud, og hvor uheldigt det gif os, at de ikke blev antagne. Derefter fandt der Forhandlinger Sted her i Thinget, i Marts d. 11., som gave Anledning til, at den høitagtede Minister, jeg troer den 9de Marts, erklærede, at han vilde gjenoptage Forhandlin-